

Larkin pokrčila rameny. „Doprovázím otce na obchodních cestách. Ještě před válkou jedna vedla na jih. Když jsem byla malá, řekl mi, že kdybych snad někdy potřebovala nějakou provizorní skryš, mám se rozhlížet po tomhle skalním útvaru se třemi vrcholy.“

„A vy jste si na něj vzpomněla i po všech těch letech?“ podivil se Garret a odepnul si ze sedla cestovní vak. „Pozoruhodné.“

„Co přesně se vám na tom jeví pozoruhodné?“ opáčila Larkin a vydala se do jeskyně s hromadou oblečení, které svlékla padlým útočníkům. „Že se můj otec obtěžoval předat takovou informaci holce, nebo že dcera krejčího je dost chytrá na to, aby si něco takového zapamatovala?“

„Snažil jsem se vám tím složit poklonu,“ bránil se Garret a vydal se za ní.

„Ach tak. Pokud jste mi tedy skutečně chtěl složit kompliment,“ zavolala přes rameno Larkin a zmizela v jeskyni, „budete se příště muset snažit víc.“

„Nebo se třeba vy budete muset pokusit...“ Garret zmizel v jeskyni, takže Carys zbytek neslyšela. Říkala si, jestli nemá jít za nimi a zprostředkovat nějaký smír, ale rozhodla se, že to nebude třeba. Nejsou u dvora. A bez nerovnosti způsobené mocenským postavením, která by Larkin znevýhodňovala, se o sebe její kamarádka určitě dokáže postarat sama.

„Myslíte, že bychom se měli pokusit zahladit po sobě ve sněhu stopy?“ zeptal se Errik a přistoupil k ní.

Vzpomněla si, jak ji vzal do náručí, když ji nesl zpět do Větrného paláce, aby jí pomohl předstírat vlastní smrt. Na ten lektvar, který jí dal na spaní. Nešlo mu vzdorovat. Víčka jí po něm tak ztěžkla, že je nedokázala udržet otevřená. Ještě než se propadla do temnoty, slyšela jeho hlas. Říkal jí, že se nemá bát. Že se postará, aby byla ve spánku v bezpečí. Že sám raději dřív zemře, než aby viděl, jak umírá ona.

Podařilo se mu ji propašovat z paláce. Podařilo se mu uchránit Larkin před Imogen, takže se její kamarádka vyhnula trestu smrti, který by jistojistě následoval, kdyby byla zajata.

Errik tvrdí, že si přeje mír a že v ni věří.

Ale pochází z rodu Bastianů. Jeho rodina i teď spřádá plány, jak znovu uchvátit Trůn světla. Jeho vlastní sestřenice se ji pokusila zabít. Neměla by mu věřit. Nemělo by jí na něm záležet.

Nechce, aby jí na něm záleželo...

„Ne,“ odpověděla mu. „Stop ve sněhu si sice někdo může všimnout, ale většina lidí dojde k závěru, že tam zůstaly po někom, jako jsou oni. Po někom, kdo se jen snažil utéct před zimou. Ale kdybychom se je pokusili zamést, každého by hned napadlo, kdo tudy asi chtěl projít v utajení.“

Errik přikývl. „Na někoho, kdo jen zřídka opouštěl zdi Zahradního města, se ukazujete jako skvělý společník na cesty.“

„Protože mám selský rozum, nebo protože jste ještě nežijete?“

„Musím si z těch možností nutně vybrat, nebo můžu být rád za obojí?“ usmál se. „Ale samozřejmě jsem vám vděčný, že jste si ze mě neudělala terč. Bylo by příliš troufalé zeptat se, co vás od toho odradilo?“

„Pud sebezáchovy,“ zavrčela. Stejně pravdivá odpověď jako ty ostatní, které se nabízely. Zadíval se jí do očí. Jako by je k sobě od začátku něco přitahovalo. „Ještě jsem se úplně nezotavila ze své... nemoci. A Larkin nám s obranou pomáhat nedokáže, takže prozatím potřebujeme vaše paže a meč.“ Připustit nahlas cokoli víc bylo riziko, které nechtěla podstupovat. Ne, dokud sama nevěří svým vlastním pocitům. Její bratr, jemuž věřila a jehož milovala, se obrátil proti ní. Jak by mohla své city znovu riskovat?

Opět zaslechla šepot větru a jiskra hněvu, která jí doutnala hluboko v srdci, se rozžhavila.

„Mé paže i meč patří vám,“ ujistil ji Errik a popošel o krok k ní. Carys automaticky sáhla do kapes pro své dýky. Errik si povzdychl. „Klidně bych před vámi tasil meč a přísahal vám věrnost, kdybych si myslel, že mě přijmete.“